

manende om Manglerne ved alt, hvad man ikke faar Ram paa. Ved Arveafgiften vil alene Mangelen paa Bestemmelser om Afgift paa Gaver indenfor en vis Tid inden Arvefaldet uundgaaelig give Anledning til Omgaaelse af Loven, og saaledes vil man kunne fortsætte fra Skat til Skat. Dermed skal ikke siges, at man ikke ved samtlige Skatter skal søge at faa Loven fuldbyrdet saa godt som muligt, tværtimod, men det har kun været Meningen at udtrykke, at Indkomstskatten ikke er ene om Mangler, at disse ingen Sinde kunne ventes fuldt afhjulpne, og at en hvilken som helst Bedring ved hvilke som helst Forholdsregler først vil kunne naas efterhaanden. Vi mene derfor, at selv om man gik ud fra, at en bedre Udførelse af Indkomstskatteligningen vilde bringe en Million mere i Statskassen, kan Lovgiveren end ikke med den bedste Lov gøre Regning paa denne Forøgelse paa anden Maade end som den successive Tilvækst, det er tilladt at haabe paa, men der ikke nu kan diskonteres som effektiv Forøgelse af Skatten eller reel Indtægt for Statskassen.

København, den 10. April 1912.

Marcus Rubin.

Hiort-Lorenzen.

Michael Koefoed.

B. Reimuth.

K. Riis-Hansen.

Til Finansministeren.
